

[Bernhard Baunsgaard]

Der skal jo høres et og andet fra denne talerstol, bl.a. det gamle jesuitiske udsagn om, at målet helliger midlet. Venstres ordfører sagde lige, at han var fuldstændig ligeglad med, hvilke midler der blev taget i anvendelse, bare han nåede målet; det er en jesuitisk betragtning.

Men det, jeg kommer op for at sige, er, at jeg formoder, at der er en del mennesker, der glæder sig over, at venstre her kæmper for, at folk, der ikke har arbejde, skal have en særfordel ved at kunne få halvdelen af mandens indkomst overført til sig. Hvorfor har venstre så ikke gjort noget for, at den medhjælpende hustru stilles ordentligt?

Rahbæk Møller (SF):

I tilknytning til hr. Fogh Rasmussens indlæg vil jeg lige gøre opmærksom på, at vi under udvalgsarbejdet også har fået dokumenteret, at forskellen mellem den skattemæssige behandling af ægtefæller med og uden papir bliver uddybet med disse lovændringer, og det synes vi er et skridt i den forkerte retning.

I øvrigt skal jeg sige, at som vi har sagt i betænkningen, vil SF stemme imod de to hovedlovforslag ved tredjebehandlingen. Når vi gør det, vil jeg ikke underkende, at der i lovforslaget er gode elementer både af fordelingsmæssig og strukturmæssig art, men der er nogle forhold, der er så groteske, at de er helt uacceptable. Her vil jeg henvise til den foreslåede lave beskatning af kapitalafkast. Det er grotesk, at folketingsflertallet netop i disse dage, mens vi venter på, at regeringen skal komme med et kriseindgreb, der nødvendigvis vil ramme grupper, som i de senere år har fået nedskåret deres forbrug, vil vedtage en skattelettelse for en af de grupper, som har deres på det tørre. Det er så meget mere grotesk, som det bl.a. netop er denne gruppe – især erhvervsdrivende med store indkomster og nogen erhvervsformue – der har kunnet udvide sit forbrug i de senere år og derved fået betalingsbalancen til at gå agurk. Det må siges, at det er for smed at rette bager til lade store sagesløse befolkningsgrupper betale for andres overforbrug og samtidig planlægge endnu en forbrugsudvidelse for netop denne gruppe, der har haft overforbruget.

Hr. Lykketoft havde et forsvar for denne skattelettelse, som jeg fandt ejendommeligt. Det var toledet. Den ene del angik dem, hvis formue var placeret i obligationer, og hvor hr. Lykketoft sagde, at de kunne have fået fordelene ved at udnytte den skattelovændring, som skatteministrene Hjortnæs og Lykketoft gennemførte for et par år siden. Det er for så vidt rigtigt nok, men så var det mere logisk at ophæve denne lovændring, hvilket jeg i øvrigt også forstod hr. Lykketoft lagde op til at man burde overveje. Nu er der ingen tvivl om, at de, der først og fremmest vil få glæde af denne lempelse af beskatningen af kapitalafkast, er de erhvervsdrivende, men langt fra alle erhvervsdrivende, idet det især vil være erhvervsdrivende med store indkomster og tilpas store formuer. Der var hr. Lykketofts påstand, at der af dem kun er 900, der får meget store skattelettelser. Nu kan vi jo altid diskutere, hvad store skattelettelser er. Der er adskillige tusinde, der får skattelettelser, men det er da rigtigt, at det kun er 900 af de rigeste af dem, som får de største skattelettelser. Det er for den sags skyld også rigtigt, at det kun er 500 af de allerrigeste, der får de allerstørste skattelettelser. Men hvordan i alverden kan det være et forsvar? Det forstår jeg ikke.

Jeg tror ikke, denne del af skatteforliget er gået særlig godt op for den store del af befolkningen, og når jeg tror, det ikke er tilfældet, skyldes det, at det er lykkedes for forligspartierne at sprede et tågeslør over ordningen ved at blande det sammen med en anden ordning, nemlig den ordning, der tillader erhvervsdrivende at opspare i egen virksomhed til den lavere selskabsskatteprocent.

Som eksempel på denne misforståelse skal jeg nævne følgende: da Politiken den 8. februar korrekt citerede et regneeksempel, der viste, hvor stor en skattelettelse erhvervsdrivende med høje indkomster vil få, tilføjede journalisten beroligende, at skattelettelsen kun kom, hvis kapitalafkastet blev opsparret i virksomheden, formodentlig til investeringer. Det er netop det, som forligsmagerne har bestræbt sig på at få folk til at tro.

Der er derfor grund til at slå fast, at kapital ejere med stor indkomst får en skattelettelse, uanset om de investerer kapitalafkastet eller de køber whisky, børnesokker eller ferierejser for pengene.